

[Kai Moltke.]

været i forbindelse med funktionærer både ved SAS og ved andre svenske virksomheder, og oplysningerne har været fremme offentligt i svensk presse. At udenrigsministeren måske nu og da bliver dårligt underrettet af sine embedsmænd, det må man i alle tilfælde have mig undskyldt for. Derfor bliver jeg nødt til en gang imellem at komme med nogle små oplysninger, som kan have en vis betydning i sagen. Jeg henstiller altså, at man i det nedsatte udvalg undersøger forbindelserne mellem SAS og Thailand Airways, og hvorvidt denne filial er beskæftiget med frem- og tilbage-transporteren af amerikansk og thailandsk militærpersonale.

Ud over det skal jeg kun sige, at jeg endnu en gang meget gerne vil lægge vægt på en hurtig behandling af sagen og så kun komme med den lille, høflige tilføjelse, at repræsentanterne for partierne venstre og de konservative af hensyn til den tredje partner i forbundet i alt for høj grad henviser til indre politiske motiver, når dette spørgsmål er til debat. Jeg synes, at man her udviser en taktløshed over for den tredje part, der repræsenteres af statsministeren, som burde undgås ved sådanne lejligheder.

Ordføreren for forslagsstillerne (Gert Petersen): I diskussionen om hensynet til NATO, som hr. Poul Schlüter var inde på her til sidst, svarede hr. Poul Schlüter mig, at Sveriges udgangspunkt er neutralitet, det er vores ikke, derfor er der en vis logik i det svenske standpunkt. Så må man jo spørge sig selv, om ikke hr. Poul Schlüter mener, at der også er en vis logik i det danske standpunkt. Anden parallelslutning kan jeg ikke komme til. Det må være det, der ligger i det. Derefter sagde hr. Poul Schlüter, at vi måtte sammenligne os med Norge, og det er også ganske klart, at Danmark og Norge åbenbart følger samme politik i denne sag, medens Sverige altså ikke gør det, men Sverige er jo også neutralt

og alliancefrit, og så fører det — åbenbart logisk efter hr. Poul Schlüters logik — til en anden holdning i spørgsmålet om Nordvietnam. Vi får se nærmere på, om det virkelig forholder sig sådan, og jeg håber, at vi får sagen frem til anden behandling så hurtigt som muligt. Det er jo et beslutningsforslag, så det skal kun behandles to gange, anden behandling er den afsluttende behandling.

Så var der spørgsmålet om tidspunktet, som ikke er nu. Her bliver jeg nødt til at tage mit udgangspunkt i noget, udenrigsministeren sagde i sine første bemærkninger, nemlig at en ændring i det bestående mønster i dag ville komme til at forstyrre, det hele ville komme til at virke som en partitagen. Ja men så må man da spørge sig selv: er det bestående mønster af en sådan karakter, at det skaber et godt klima for fredsforhandlingerne og skaber gode udsigter for disse fredsforhandling? Jeg vil sige, at det er det bestående mønster ikke. Et mønster, hvor to parter forhandler sammen og den ene part er anerkendt og accepteret af 50-60 lande rundt omkring i verden — og det kan nu ikke i alle tilfælde være af erhvervsmæssige grunde — plus af verdens stærkeste militærmagt, ja, har den med ved forhandlingsbordet, og hvor den anden part ligesom er sat i karantæne blandt en bestemt gruppe lande, medens den øvrige del af verden ikke vil have noget med denne anden part at gøre, ikke har villet anerkende den, ja, dér er da ikke tale om et ligeligt forhold, dér er da ikke tale om et mønster, der virker gavnligt og fremmende på fredsforhandling.

Det er for mig helt evident, at jo flere vestlige stater der anerkender Nordvietnam, jo mere virker det gavnligt på klimaet for fredsforhandlingerne. Ikke i den forstand, at det får Nordvietnam til at konkludere, at nu kan man forlange hvad som helst, for så meget lægger de såmænd ikke i anerkendelse. Der er tidligere her i dag også af udenrigsministeren sagt ord om, hvor lidt det sådan set betyder. Men der ligger det i